

Vliegmachine

Sommige mensen hebben een schuur achter hun huis. Zo'n knutselschuur die zo vol zit dat je uren in stapels kan zoeken en laatjes open kan trekken zonder alles te zien. Mijn tante had ook zo'n schuur, maar die stond niet achter haar huis; de schuur was haar huis. Ze had kasten met duizenden laatjes vol schroeven en snoertjes. Je moest constant oppassen dat je niet struikelde over losliggend gereedschap. En overal waar je keek, lagen moeilijk te plaatsen onderdelen van oude apparaten.

Mijn tante was uitvinder. Ze was altijd aan het knutselen. Het lastige van uitvinden is alleen dat veel dingen al bestaan. Ze kwam er dan ook vaak achter dat de dingen die ze had bedacht ook al door iemand anders waren verzonnen. Zo vond ze de versdoos uit, een metalen kist die je eten koud houdt. Een diepvries dus. Ook was er de automatische tandverschoner. Dat was een elektrische tandenborstel, maar dan groter. En in de woonkamer stond een stoel, waar je heel voorzichtig op moest gaan zitten. Als je dat niet deed, werd je door een grote springveer de lucht in geworpen. Het leek haar veel handiger dan een trap; ze had er alleen niet bij stilgestaan dat de lift al bestond.

Haar grootste project stond echter in de tuin. Het was een soort stoel met een enorme propeller erboven. Aan de zijkant zaten vleugels en aan de achterkant iets wat leek op een ouderwetse telefoonmast. Het was een lelijk ding, dus het duurde even voor ik doorhad dat het een vliegmachine was.

Ik vroeg mijn tante op een dag of ze wel wist dat helikopters en vliegtuigen al bestonden. Ze glimlachte. 'Ja hoor, dat weet ik best. Maar in dit geval maakt dat niet uit. Als ik in een vliegtuig zit, voelt het nooit alsof ik zelf vlieg. Het is gewoon een soort bus, maar dan hoger. Ik wil de wind in mijn gezicht voelen als ik daarboven ben. Dat lijkt me gewoon anders. Ik weet ook niet waarom.'

'Waar zou je heen vliegen, als je machine klaar is?'

Daar gaf ze geen antwoord op.

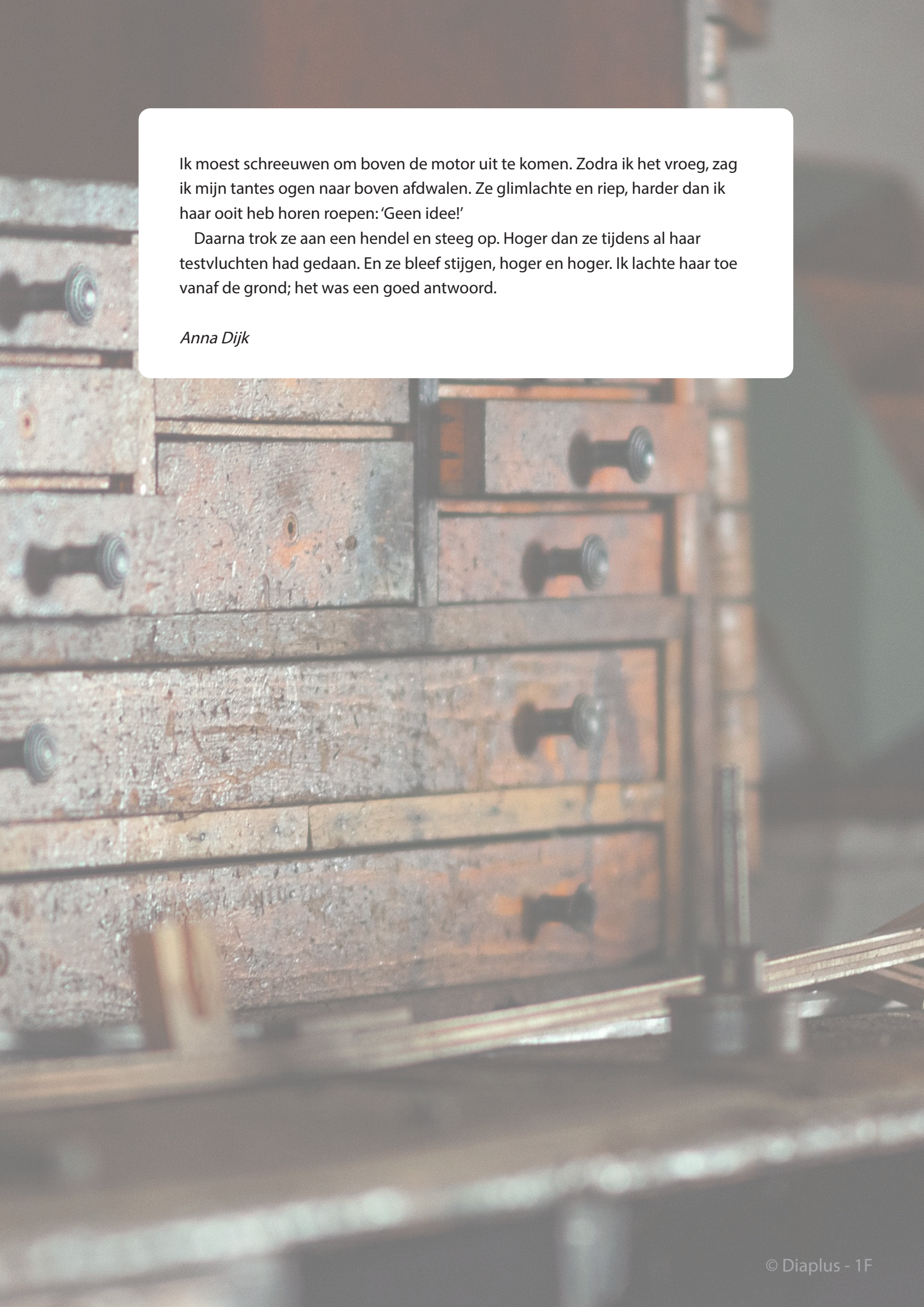
Het lastige van dingen uitvinden die al bestaan, is dat je er niet zoveel geld mee verdient. En op een gegeven moment vond mijn tante dat steeds minder leuk. Ze maakte haar uitvindingen niet meer af, en als je met haar praatte, dwaalden haar ogen steeds af naar boven. Ze dacht aan de lucht. Aan het gevoel van de wind in haar gezicht en haar voeten in de wolken.

'Waar zou je heen willen vliegen?' vroeg ik steeds weer.

Ze gaf me nooit antwoord. Op een gegeven moment zat ze in haar vliegmachine, om hem te testen. Ze startte de motor en de machine kwam een beetje van de grond.

'Waar zou je heen willen vliegen?' vroeg ik.

>> volgende bladzijde

Ik moest schreeuwen om boven de motor uit te komen. Zodra ik het vroeg, zag ik mijn tantes ogen naar boven afdwalen. Ze glimlachte en riep, harder dan ik haar ooit heb horen roepen: 'Geen idee!'

Daarna trok ze aan een hendel en steeg op. Hoger dan ze tijdens al haar testvluchten had gedaan. En ze bleef stijgen, hoger en hoger. Ik lachte haar toe vanaf de grond; het was een goed antwoord.

Anna Dijk